

rólunk. Tehát az, hogy elvetjük avagy teljességgel felszívjuk-e magunkba, nem az érdemi vizsgálatot megelőzően eldöntendő kérdés, nem alapkérdés. Mit követel tőlünk a mintakép, még ha védekezünk is jelenléte ellen: azt, hogy kövessük, azt, hogy eltorzítsuk, hogy elfelejtsük, hogy felkutassuk, felértékeljük? Emlékezés vagy felejtés? Sem az egyik, sem a másik, hanem a körül nem határolható emlékezés, a deformáló, hűtlen emlékezés, mely csak annyit merít a forrásból, amennyi közvetlenül hasznos, csak azt, ami veszendő.

Könyvtár? Igen! De csak akkor, amikor igényt tartok rá. És még akkor is! „Lángban álló könyvtár”-ra van szükségünk, amely előre nem látható, megfoghatatlan alakban folytonosan újjászületik hamvaiból. Vajon szítani kell-e a könyvtár mélyén égő lángot, őrizni, szakralizálni a túlalmak által óvott templom szentélyében? Vagy, épp ellenkezőleg, újra és újra el kell rabolnunk a lángot, s vállalva a tűzvész kockázatát is, terjesztenünk kell? A Vesztaszűz és a Tűzlopó örök viadala ez; mindkettőjüket büntetéssel sújtja a társadalom, avagy az istenek büntetik őket, mert letértek a járt útról. Őrző és tolvaj pedig folytatja az emlékezet és az alkotás által szakadatlanul szított harcot.

Kemény István

A LEJTÁRÉJSZAKA

Erkély, éjszaka, szélcsend. A felhők mélyek és buták.
Háromszáz méterről meghallanám a füstöt vagy egy ruhát

A szobám. Mind alusznak, összevissza, ágyakon és a padlón
A szemük nyitva félig, mosolyognak, ahogy a villanyt oltom

Az egyik gurul. És így fog gurulni az egész szelíd éjen
A másik csak nyúlik, nyúlik, hogy mindent jól körülérjen

Van egy, aki oly mozdulatlan, hogy hozzá kellene igazodni
de egy szűnyog miatt elkezd kiábrándítóan mozogni

Van aki itt sincs, és mégis erővel, nekem alszik
Ez meghalt érettem azonnal, miután élve itt volt

Alusznak mind. A kezem is, ami meg-megsimogatja őket
de az a rongy is, amivel letisztítom a kezemről is őket

a szívem is, mert nyolcévesen szerettem utoljára
az életem is – halálom egyetlen akadályá.